

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5770/2568

บริษัท อ. โจทก์ นางสาว ม. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 96, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 341, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสามมิได้อำนาจเงินของโจทก์ไปโดยผลการ แต่ใช้ขายหลอกลวงทำใบสั่งซื้ออันเป็นเท็จจนเป็นเหตุให้โจทก์หลงเชื่อว่าการค้าสินค้าของโจทก์ได้สั่งซื้อสินค้าจากโจทก์จริง โจทก์จึงได้ชำระสินค้าตามใบสั่งซื้อ การที่โจทก์เสียเงินไปจึงเป็นผลมาจากการหลอกลวงของจำเลยทั้งสามตามที่ได้ร่วมกันแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงที่ควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสามได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากลูกค้าของโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลที่สาม เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของจำเลยทั้งสาม จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 มิใช่เป็นการลักทรัพย์โดยใช้กลอุบาย การที่โจทก์แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับจำเลยที่ 1 กับพวก เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2561 โจทก์เพียงแต่นำเอาบันทึกสภาพความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ทำไว้ต่อโจทก์มาแจ้งให้พนักงานสอบสวนให้ลงรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น ส่วนที่มีการกล่าวถึงชื่อของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ก็เป็นไปตามที่จำเลยที่ 1 รับสารภาพผิดไว้ ไม่มีข้อความใดที่โจทก์ได้กล่าวโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ต่อพนักงานสอบสวนว่าร่วมกันฉ้อโกงโจทก์และโจทก์ประสงค์จะร้องทุกข์เพื่อให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในข้อหาฉ้อโกง การแจ้งให้ลงรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2561 จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ กับถือว่าโจทก์ฟ้องคดีโดยไม่มีการร้องทุกข์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ตาม ป.อ. มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 ตามที่พิจารณาได้ความ เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอันยอมความได้และโจทก์อ้างมาในฎีกาว่าโจทก์รู้ตัวผู้กระทำความผิดในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในวันที่ 22 มกราคม 2561 โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 25 กรกฎาคม 2562 จึงเกินกว่าสามเดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงขาดอายุความ ตาม ป.อ. มาตรา 96

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 335 (7) ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ให้จำคุกกระทงละ 3 เดือน รวม 23 กระทง เป็นจำคุก 69 เดือน ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 รวม 46 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่มีได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ ฟังได้ว่า โจทก์ประกอบการค้าขายสินค้าประเภทวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างทุกชนิด ทั้งชำระด้วยเงินสด

และแบบให้สินเชื่อ จำเลยที่ 1 เป็นพนักงานส่งเสริมการขายของบริษัท ร. ซึ่งโจทก์เป็นตัวแทนจำหน่าย จำเลยที่ 1 ปฏิบัติหน้าที่อยู่ ณ ที่ทำการของโจทก์มานานกว่า 4 ปี และโจทก์ยังได้มอบหมายให้จำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนขายสินค้าของโจทก์ด้วย โดยได้รับค่าตอบแทนเดือนละ 1,000 บาท กับค่าตอบแทนพิเศษจากยอดขายสินค้า ในกรณีไม่มีสินค้าอยู่ในคลัง จำเลยที่ 1 สามารถสั่งซื้อสินค้าจากผู้ขายสินค้าแทนโจทก์ได้ ระหว่างวันที่ 5 เมษายน 2560 ถึงวันที่ 18 กันยายน 2560 จำเลยที่ 1 จัดทำใบสั่งซื้อสินค้าอันเป็นเท็จว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 ซึ่งเป็นลูกค้าสินเชื่อของโจทก์ ต้องการสั่งซื้อสินค้าคอนกรีตผสมเสร็จ จากนั้น จำเลยที่ 1 สั่งซื้อสินค้าจากบริษัท ค. ในนามของโจทก์ โดยมีคำสั่งให้ส่งสินค้าไปให้จำเลยที่ 2 รวม 11 ครั้ง เป็นเงิน 99,732.24 บาท 110,880.68 บาท 59,984.63 บาท 114,516.11 บาท 90,885.80 บาท 37,283.08 บาท 63,620.06 บาท 18,177.16 บาท 162,952.44 บาท 13,610.40 บาท และ 8,325.67 บาท ตามลำดับ โจทก์ชำระเงินให้แก่บริษัท ค. ครบถ้วน แต่เมื่อโจทก์ไปวางบิลเรียกเก็บเงินจากห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 จึงทราบว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 ไม่ได้สั่งซื้อสินค้า ตามฟ้องข้อ 2.1 ถึงข้อ 2.11 และระหว่างวันที่ 6 กรกฎาคม 2560 ถึงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2560 จำเลยที่ 1 จัดทำใบสั่งซื้อสินค้าอันเป็นเท็จว่า โครงการ ส. ซึ่งเป็นลูกค้าสินเชื่อของโจทก์ ต้องการสั่งซื้อสินค้า จากนั้น จำเลยที่ 1 สั่งซื้อสินค้าจากบริษัท ค. บริษัท ท. และบริษัท ด. ในนามของโจทก์ โดยมีคำสั่งให้ส่งสินค้าไปให้จำเลยที่ 3 รวม 12 ครั้ง เป็นเงิน 41,208.38 บาท 36,263.37 บาท 11,078.78 บาท 10,891.53 บาท 25,600 บาท 60,740 บาท 115,310 บาท 49,517.95 บาท 12,567.15 บาท 30,998.97 บาท 25,134.30 บาท และ 5,769.17 บาท ตามลำดับ โจทก์ชำระเงินให้แก่ผู้ขายครบถ้วน แต่เมื่อโจทก์ไปวางบิลเรียกเก็บเงินจากโครงการ ส. จึงทราบว่าโครงการ ส. ไม่ได้สั่งซื้อสินค้า ตามฟ้องข้อ 2.12 ถึงข้อ 2.23 เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2560 โจทก์ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ข้อหาฉ้อโกง ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีวันที่ 11 ตุลาคม 2560 จำเลยที่ 1 รับสารภาพต่อโจทก์ว่า ได้ร่วมกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ใช้อุบายหลอกลวงโจทก์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อแรกตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามฟ้องข้อ 2.1 ถึงข้อ 2.11 และการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามฟ้องข้อ 2.12 ถึงข้อ 2.23 เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ หรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์โดยใช้กลอุบาย มิใช่เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง นั้น เห็นว่า การกระทำทั้งหลายที่โจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งสามได้กระทำผิด ก็โดยร่วมกันใช้อุบายวางแผนลักเงินของโจทก์ไปซื้อสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างเพื่อนำไปจำหน่ายหรือแสวงหาประโยชน์แก่ตนหรือผู้อื่นโดยทุจริต ทรัพย์ตามที่โจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งสามลักไปคือเงินซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ แต่ข้อที่ได้ความทั้งตามคำฟ้องและตามทางพิจารณาว่า จำเลยที่ 1 จัดทำใบสั่งซื้อสินค้าอันเป็นเท็จว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 ซึ่งเป็นลูกค้าสินเชื่อของโจทก์ ต้องการสั่งซื้อสินค้าคอนกรีตผสมเสร็จ จากนั้น จำเลยที่ 1 สั่งซื้อสินค้าจากบริษัท ค. ในนามของโจทก์ โดยมีคำสั่งให้ส่งสินค้าไปให้จำเลยที่ 2 รวม 11 ครั้ง และจำเลยที่ 1 จัดทำใบสั่งซื้อสินค้าอันเป็นเท็จว่า โครงการ ส. ซึ่งเป็นลูกค้าสินเชื่อของโจทก์ ต้องการสั่งซื้อสินค้า จากนั้น จำเลยที่ 1 สั่งซื้อสินค้าจากบริษัท ค. บริษัท ท. และบริษัท ด. ในนามของโจทก์ โดยมีคำสั่งให้ส่งสินค้าไปให้จำเลยที่ 3 รวม 12 ครั้ง ทำให้โจทก์หลงเชื่อและได้ชำระค่าสินค้าให้แก่ผู้ขายตามคำสั่งซื้อ แล้วโจทก์ไม่สามารถไปเรียกเก็บเงินจำนวนดังกล่าวจากห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 และโครงการ ส. ตามวิธีการการค้าขายตามที่เคยปฏิบัติต่อกันได้นั้น เห็นได้ว่า การที่โจทก์ต้องสูญเสียเงินไป มิได้

เกิดจากจำเลยทั้งสามได้อำนาจเงินของโจทก์ไปโดยผลการ เพราะจำเลยทั้งสามมิเคยได้รับหรือเข้าถือครองเงินของโจทก์เลยไม่ว่าในช่วงเวลาใด หากแต่จำเลยที่ 1 เพียงร่วมกับจำเลยที่ 2 และร่วมกับจำเลยที่ 3 ใช้อุบายหลอกลวงทำใบสั่งซื้ออันเป็นเท็จจนเป็นเหตุให้โจทก์หลงเชื่อว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด 168 และโครงการ ส. ลูกค้าสินเชื่อของโจทก์ได้สั่งซื้อสินค้าจากโจทก์จริง โจทก์จึงได้ชำระเงินค่าสินค้าตามใบสั่งซื้อ การที่โจทก์เสียเงินไปจึงเป็นผลมาจากการหลอกลวงของจำเลยทั้งสามตามที่ได้ร่วมกันแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงที่ควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสามได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากคู่ค้าของโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลที่สามเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามฟ้องข้อ 2.1 ถึงข้อ 2.11 และการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามฟ้องข้อ 2.12 ถึงข้อ 2.23 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 มิใช่เป็นการลักทรัพย์โดยใช้กลอุบายแต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ยกฟ้องฐานร่วมกันลักทรัพย์มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ในข้อต่อไปว่า ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงขาดอายุความหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า ภายหลังจำเลยที่ 1 รับสารภาพต่อโจทก์ว่าได้ร่วมกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ใช้อุบายหลอกลวงโจทก์ ตามบันทึกรับสภาพความผิด ยังถือไม่ได้ว่าโจทก์รู้ตัวผู้กระทำความผิดในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 โจทก์ใช้เวลาตรวจสอบข้อเท็จจริงสักระยะ จึงตัดสินใจไปลงบันทึกประจำวันให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในวันที่ 22 มกราคม 2561 จึงต้องถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่โจทก์รู้ตัวผู้กระทำความผิดในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (7) บัญญัติว่า "คำร้องทุกข์" หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตามซึ่งได้กระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ แต่ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ลงวันที่ 22 มกราคม 2561 ที่มีข้อความว่า "พตท.อุดร แจ้งว่าตามปจว.ข้อ 17 ก. ลว. 20 ก.ย. 61 (ที่ถูก 60) กรณี น.ส.นิตา กรรมการผู้จัดการบริษัท อ. ได้มาพบพนักงานสอบสวน แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับ น.ส.เมตตา กับพวก ผู้ต้องหา ซึ่งได้แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นเท็จ โดยการแอบอ้างใช้ชื่อบุคคลอื่นที่มีเครดิต สั่งซื้อสินค้ากับทางบริษัทฯ มาทำการหลอกลวงเอาสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างของบริษัท อ. ไปขายให้กับลูกค้าอื่น จนทำให้บริษัทฯ ผู้แจ้งหลงเชื่อส่งมอบสินค้า ค่าสินค้าให้กับลูกค้าอื่นไป รวมเป็นเงินทั้งหมด 1,214,156.96 บาท ในความผิดฐาน "ฉ้อโกง" แล้ว พนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์ไว้สอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมายนั้น ต่อมาในวันที่ 11 ตุลาคม 2560 เวลากลางวัน น.ส.เมตตา ผู้ต้องหาได้ให้การยอมรับว่าในระหว่างปี 2559 -2560 ขณะเป็นพนักงานขายสินค้าของบริษัท ร. รับผิดชอบขายสินค้าวัสดุก่อสร้างให้กับบริษัทฯ ผู้เสียหาย โดยได้ประจำอยู่ที่บริษัทฯ ของผู้เสียหาย ได้ร่วมกับนายพีระพันธ์หรือโอม นายกิตติวัจน์หรือช่างอ้วน ใช้อุบายหลอกลวงบริษัทฯ ผู้เสียหาย โดยแอบอ้างชื่อลูกค้ารายอื่นของผู้เสียหายที่มีประวัติเป็นลูกค้าชั้นดีและมีเครดิตสั่งซื้อสินค้าวัสดุก่อสร้างจากผู้เสียหายจนทำให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นลูกค้ารายที่แอบอ้างชื่อจึงได้อนุมัติการสั่งซื้อและได้ส่งสินค้าไปยังสถานที่ก่อสร้าง ซึ่งนายพีระพันธ์ ทราบดีว่าหากสั่งซื้อสินค้าในนามของนายพีระพันธ์ผู้เสียหายจะไม่ยอมขายสินค้าโดยให้เครดิตและจะไม่ส่งมอบสินค้าให้อย่างแน่แท้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวของนายพีระพันธ์ ทำให้บริษัทฯ ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย จึงได้ให้ น.ส.เมตตา จัดทำ

บันทึกที่รับสารภาพความผิด พร้อมได้ให้ น.ส.เมตตา ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานเพื่อประกอบการดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป ในวันนี้ทางบริษัท อ. โดย น.ส.นิตา กรรมการผู้จัดการ จึงได้นำเอกสารบันทึกที่รับสารภาพความผิด ลงวันที่ 11 ต.ค. 2560 ดังกล่าวมาพบพนักงานสอบสวนเพื่อลงประจำวันไว้เป็นหลักฐาน พร้อมได้ยืนยันความประสงค์ขอให้นำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับคดีไปดำเนินการยื่นฟ้อง น.ส.เมตตา กับพวกผู้ต้องหาเป็นคดีอาญาต่อศาลต่อไป จึงบันทึกไว้ เหตุเกิดที่. ลงชื่อ นิตา ผู้แจ้ง ลงชื่อ เมตตา ผู้ต้องหา ลงชื่อ พตท. อุดร สว. (สอบสวน)" นั้น เห็นได้ว่า โจทก์โดยนางสาวนิตาเพียงแต่นำเอาบันทึกที่รับสารภาพความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ทำไว้เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2560 มาแจ้งให้พนักงานสอบสวนให้ลงรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น ที่มีการกล่าวถึงชื่อของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ก็เป็นไปตามที่จำเลยที่ 1 รับสารภาพผิดไว้ หาได้มีข้อความใดที่โจทก์ได้กล่าวโทษจำเลยที่ 2 และที่ 3 ต่อพนักงานสอบสวนว่าร่วมกันฉ้อโกงโจทก์และโจทก์ประสงค์จะร้องทุกข์เพื่อให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในข้อหาฉ้อโกงเลย ข้อความที่ว่า พร้อมได้ยืนยันความประสงค์ขอให้นำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับคดีไปดำเนินการยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 กับพวกผู้ต้องหาเป็นคดีอาญาต่อศาลต่อไป จึงบันทึกไว้ ซึ่งต่อมาในวันที่ 25 กรกฎาคม 2562 โจทก์ได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์เป็นคดีนี้ มิได้ฟ้องในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ยังแสดงว่าโจทก์มีความเห็นว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการร่วมกันลักทรัพย์ มิใช่ร่วมกันฉ้อโกงโจทก์มาแต่แรก จึงไม่มีความจำเป็นใดที่โจทก์จะต้องร้องทุกข์เพื่อว่ากล่าวเอาโทษแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงอีกด้วย การแจ้งให้ลงรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2561 ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ กับถือว่าโจทก์ฟ้องคดีโดยไม่มีการร้องทุกข์ในความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 ตามที่พิจารณาได้ความ เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอันยอมความได้และโจทก์อ้างมาในฎีกาว่าโจทก์รู้ตัวผู้กระทำความผิดในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในวันที่ 22 มกราคม 2561 โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 25 กรกฎาคม 2562 ซึ่งเกินกว่าสามเดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน.

องค์คณะ

มนูญาน ยศธแสนย์ · สถาพร ประสารวรรณ · รังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5770/2568>